

ΕΦΗΜΕΡΙΣ

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Εικοστὸν καὶ τρίτον ἀριθμοῦντες χρόνον
τὴν κλεινὴν οἰκοῦμεν γὰρ τῶν Παρθενίωνων.

Ὁγδοὴ Σεπτεμβρίου,
τέλος καλοκαιρίου.

Ἑντακόσα καὶ χίλια καὶ ἑπτὰ,
εὐτυχίαι παντοῦ καὶ λεπτὰ.

Χίλια νοῦμερο καὶ τρία,
γυμνασίων φασαρία.

**Στέφανος καὶ γὰρ τὸν Δράμας,
τὸν παπᾶ, τὸν ἡρώα μας.**

Ἄφοβος, ἀνδρειωμένος
γὰρ τὴν πίστι, γὰρ τὸ γένος,
δείχνει στῆθος μαχητοῦ
ἔμπρὸς στῆς λόγχαις τοῦ Στρατοῦ.

Δὲν τὸν σκιάζει τοῦ Νιζάμη μήτε λόγχη καὶ μαχαίρα,
μήτε δεσποτῶν φοβέρα.
Φτερουγίζουν στῇ μορφή του πόθοι καὶ ὄνειρα μεγάλα,
καὶ ἂν τὸν πνίξουν στὴν κρεμάλα,
θ' ἀντηχοῦν ἀγγελικά τοῦ Δεσπότη προσευχαῖς
γὰρ παλληκαριῶν ψυχαῖς.

Ἄφοβος, ἀνδρειωμένος
γὰρ τὴν πίστι, γὰρ τὸ γένος,
βροντῇ κάνει τὴν λαλιά του,
καὶ πετᾷ μὲ τὸν αἰτό,
ποῦ ραγιάδων βογγητό
τὸν ξυπνᾷ μὲς στῇ φωλιά του.

Δόλια σκιάδα, ἔμπρὸς μας πάλι φέρε τὴν αὐγὴ τὴν πρώτη,
βγάξε βγάξε Δεσποτάδες σὰν τῆς Δράμας τὸν Δεσπότη.
Σὺ προμάχων δείχνει τάρους, καὶ στὰ χώματά σου μέσα
σμίγῃ λεβεντῆαῖς μὲ ράσσα Γαβριὴλ καὶ Παπαφλέσσα,
καὶ ἄς ξεπλύνουν στὰ νερά των ἱεροῖ σου ποταμοὶ
τῆς σημαίας τῆς γαλαζίας καὶ τοῦ γένους τὴν τιμὴ.

Μῆας ξεφυλλισμένης δάφνης ἐσὺ σκόρπ' ἀκόμη φύλλα
μὲς στὴν τόση ξερατιά,
καὶ δυνάμωνε τὸ γένος ὅπως στῆς σκλαβιάς τὰ χρόνια
καὶ ἄς χαράζουν ἔχνη δόξης τῶν Ὀλύμπων σου τὰ χρόνια.

Ρόδιζε σὲ χειμωνῆαῖς μ' αἵματοθαμμένα κάλλη
καὶ ἀπὸ θάλασσα καὶ γῆ νὰ βοᾷ βοὴ μεγάλη:
Σάτυροι γι' αὐτοῦς, ποῦ ζοῦνε μὲς στῆς μούχλας τὴν μητέρα,
Πίνδαροι γι' αὐτοῦς, ποῦ πῆγαν νὰ πεθάνουν ἐκεῖ πέρα.

